

Sygn. akt II K 1114/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Skibińska

Protokolant Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013 r.

sprawy **M. M.**

córki D. i M. z d. W.

urodzonej w dniu (...) w K.

oskarżonej o to, że:

w dniu 10 października 2012 roku w J.przy ul. (...), w salonie sieci (...), zawarła z (...) Sp. z o.o.z/s w W.umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 845 posługując się w tym celu uprzednio skradzionym dowodem osobistym (...)wydanym na nazwisko K. R.oraz podrabiając na przedmiotowej umowie podpis K. R.

to jest o czyn z art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżoną **M. M.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w związku z art. 70 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej **M. M.** warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżoną **M. M.** w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/301/13/ (...) pod poz. 1,2;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 1114/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M.znała K. R.i utrzymywała z nią kontakty towarzyskie, dzięki czemu miała możliwość dostępu do dowodu osobistego K. R.i zabrania go. W dniu 10 października 2012 roku w salonie sieci telefonii komórkowej (...)położonym w J.przy ul. (...) zawarła z (...) Sp. z o.o.z siedzibą w W.umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, posługując się w tym celu uprzednio skradzionym dowodem osobistym serii (...)o numerze (...)wydanym na nazwisko K. R.oraz podrabiając na przedmiotowej umowie podpis K. R., w celu użycia tej umowy jako autentycznej.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. M.– k. 103, 107, zeznania świadka K. R.– k. 3-4, zeznania świadka T. O.– k. 38, umowa – k. 41, oświadczenia – k. 42-43, opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego – k. 50-60.

M. M.nie była uprzednio karana.

Dowód: dane o niekaralności – k. 84.

M. M.posiada wykształcenie podstawowe, nie posiada zawodu. Nie wykonuje pracy zarobkowej, nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Dowód: dane o osobie – k. 102.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżona K. M.przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, przecząc jednak posłużeniu się dokumentem uprzednio skradzionym. Wyjaśniła, iż posłużyła się dowodem osobistym K. R.za zgodą K. R., gdyż wspólnie zaplanowały zawarcie takiej umowy przez M. M.przy posłużeniu się dowodem osobistym K. R., przy czym M. M.posłużyła się tym dowodem pod nieobecność K. R., gdyż K. R.była w tym czasie w szkole, po czym oddała dowód K. R.. Twierdziła, iż nie pamięta wszystkiego dokładnie, gdyż była pod wpływem narkotyków. Złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom oskarżonej Sąd dał wiarę częściowo, a mianowicie w takim zakresie, w jakim oskarżona przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W tym zakresie jej wyjaśnienia pozostają zgodne z zeznaniami świadków K. R. i T. O., jak również z dokumentami w postaci umowy oraz opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego. Za niewiarygodną Sąd uznał tę część wyjaśnień oskarżonej, w której wskazuje ona, iż nie ukradła wcześniej dowodu osobistego K. R. i posłużyła się tym dokumentem za zgodą K. R.. Wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie pozostają gołosłowne, nieoparte żadnymi innymi dowodami. Zachowanie K. R. po otrzymaniu korespondencji z (...) sp. z o.o. jest nieadekwatne do opisu zdarzeń wynikającego z wyjaśnień oskarżonej, wobec czego Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie jako niewiarygodne, stanowiące wyraz dążenia oskarżonej do zminimalizowania negatywnych konsekwencji jej zachowania.

Sąd nie dopatrzyl się przesłanek przemawiających za uznaniem za niewiarygodne zeznania świadków T. O., K. R..

Zeznania świadków K. S.i M. M.nie wniosły istotnych okoliczności dla rozpoznania sprawy.

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana. Ocena ta w sposób oczywisty nie dotyczy dokumentów opatrzonego przez M. M.podrobionym podpisem K. R.. Opinię biegłego Sąd uznał za jasną, pełną i wolną od sprzeczności, a jej treść nie była w toku procesu kwestionowana.

M. M.jest zdolna do zawinienia. Osiągnęła ona odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miała możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu. Nie była niepoczytalna, jak również nie pozostawała w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działała w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawała w stanie wyższej konieczności, nie działała w warunkach obrony koniecznej.

Sprawstwo oskarżonej nie budzi wątpliwości. W dniu 10 października 2012 roku w J.przy ul. (...), w salonie sieci (...), zawarła z (...) Sp. z o.o.z siedzibą w W.umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 845 posługując się w tym celu uprzednio skradzionym dowodem osobistym serii (...)o numerze (...)wydanym na nazwisko K. R.oraz podrabiając na przedmiotowej umowie podpis K. R., w celu posłużenia się tym dokumentem jako autentycznym. Działał przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem mając świadomość tego, iż podpisuje dokument danymi wskazującymi, iż został on podpisany przez K. R.przy użyciu skradzionego jej uprzednio dowodu osobistego, zamiar ten realizowała

i zrealizowała. Czynnem tym wypełniła znamiona przestępstwa określonego w art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Dokonując wyboru kary Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 k.k. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności obciążających, zaś okoliczność łagodzącą stanowiło przyznanie się przez oskarżoną do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się karze. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż karą odpowiednią wobec oskarżonej będzie kara trzech miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonej kara uświadomi jej naganność tego typu postępowania oraz winna zapobiec popełnianiu przestępstw w przyszłości, jak również spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie uszło uwadze Sądu, iż przestępstwa polegające na podpisywaniu za inną osobę w celu użycia dokumentu za autentyczny są powszechnie lekceważone.

Sąd postawił oskarżonej pozytywną prognozę kryminologiczną, albowiem w ocenie Sądu właściwości i warunki osobiste oskarżonej uzasadniają przekonanie, że nie powróci ona do przestępstwa i będzie przestrzegała porządku prawnego. Oskarżona jest osobą uprzednio niekaraną, wobec czego Sąd uznał, iż wykonanie orzeczonej kary nie jest konieczne dla wdrożenia oskarżonej do przestrzegania porządku prawnego. Orzeczenie wobec oskarżonej minimalnego wobec osoby młodocianej okresu próby jest wystarczające. Orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary jest wobec oskarżonej wystarczające dla wdrożenia do przestrzegania prawa, a jednocześnie, wyklucza, w ocenie Sądu, poczucie bezkarności u oskarżonej, albowiem wymusza na niej konieczność przestrzegania porządku prawnego, a w razie popełnienia przestępstwa skutkuje lub może skutkować, w zależności od jego rodzaju i orzeczonej kary, wykonaniem orzeczonej kary. W ocenie Sądu cele wychowawcze kary zostaną najlepiej zrealizowane w warunkach wolnościowych, gdzie oskarżona będzie miała możliwość wdrożenia do prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie, czego z całą pewnością nie osiągnęłaby w warunkach izolacyjnych, gdzie wobec oskarżonej osiągnięty zostałby skutek odwrotny, w szczególności przy uwzględnieniu, iż oskarżona jest osobą młodą.

Z uwag na wiek oskarżonej oddanie jej pod dozór kuratora było obligatoryjne.

Z uwagi na treść art. 44 § 1 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i oświadczenia abonenta. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 230 § 2 k.p.k., albowiem umowa nie została w istocie zawarta, a tym samym brak podstaw, by umożliwić dokumentom stwierdzającym nieprawdę funkcjonowanie w obrocie prawnym, w szczególności przy uwzględnieniu, iż mogą one stanowić podstawę do występowania z roszczeniami o charakterze pieniężnym. W ocenie Sądu, mając na względzie sposób powstania dokumentów stanowiących dowody rzeczowe w niniejszej sprawie, uznać należało, iż są to przedmioty pochodzące bezpośrednio z przestępstwa.

Mając na uwadze aktualną sytuację życiową oskarżonej, brak jakiegokolwiek źródła dochodu przy uwzględnieniu jej aktualnego pobytu na leczeniu odwykowym Sąd zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych w całości.